

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. P. S.**
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Klegou
sídlem U Staré elektrárny 291/11, Ostrava

proti
žalovanému: **Magistrát města Ostravy**
sídlem Prokešovo nám. 8, 729 30 Ostrava

za účasti **Residence Foerstrova, s. r. o.**
sídlem Rytířská 6/410, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. SMO/798234/23/ÚPaSŘ/Lár ze dne 4. 1. 2024,
o povolení stavby,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky:

1. Žalobce svou žalobou doručenou krajskému soudu dne 11. 3. 2024 požadoval zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz (dále jen „stavební úřad“), povolující na žádost společnosti Residence Foerstrova s. r. o., nyní zúčastněné osoby (dále též „stavebník“) stavbu „Novostavba bytového domu Residence Foerstrova“ na pozemku č.

2640/11 v katastrálním území Moravská Ostrava. Žalobce žádal zrušení též prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce namítl, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou obligatorního zastavení řízení v případě, kdy nastane některý z případů předvídaným zákonem. Žalobce poukázal na to, že řízení bylo k žádosti stavebníka přerušeno za účelem odstranění nedostatků žádosti do 30. 11. 2019; v téže lhůtě měl stavebník nedostatky žádosti odstranit. Až 23. 12. 2019 stavebník požádal opětovně o prodloužení lhůty pro odstranění vad a následně požádal o přerušování řízení. Na základě této žádosti stavební úřad řízení přerušil a upozornil stavebníka, že dosud nebyly odstraněny vady žádosti; lhůtu k odstranění jejich vad však nikdy neprodloužil. Poslední den pro odstranění vad žádosti tak byl den 30. 11. 2019. Stavební úřad tak postupoval v rozporu s § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle kterého *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*. Stavební úřad byl povinen řízení zastavit; žalobce se dovolává rozsudku zdejšího soudu č. j. 22 A 99/2014-45 z 11. 2. 2016.
3. Žalobce nesouhlasil s názorem, že stavební úřad byl povinen řízení přerušit na žádost stavebníka, neboť přednost má vždy ta okolnost nebo skutečnost, která předchází případné následně vzniklé povinnosti správního orgánu.
4. Žalobce nesouhlasil ani s názorem, že zastavením řízení by se procesní situace nezměnila, protože stavebník by podal novou žádost. V takovém případě by totiž nebylo možné stavbu povolit, neboť by již uplynula doba platnosti územního rozhodnutí. Tím, že nebylo vydáno nové územní rozhodnutí, bylo zasaženo do oprávněných zájmů a legitimního očekávání žalobce, který předpokládal, že v jeho sousedství budou povoleny jen takové stavby, u nichž bude platnost územního povolení zákonně prodloužena a v řízení, kde bude moci uplatnit svá účastnická práva a vyjadřovat se.
5. Žalobce namítl, že opakované přerušování řízení je nezákonné, nepočítá s ním ani § 64 správního řádu, ani § 111 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. V posuzované věci vedlo k extrémní délce stavebního řízení čítající čtyři roky. Tím došlo k překročení platnosti územního řízení a de facto k jeho nezákonnému prodloužení, ačkoliv s ohledem na časový odstup lze předpokládat změny v území, vedoucí k jeho neaktuálnosti. Konečně, právě možnost změn v území v důsledku plynutí času je důvodem pro stanovení platnosti územního rozhodnutí.
6. Žalobce namítl nevypořádání své námítky, že přeložení trakčního vedení jiným stavebníkem nemůže vést k tomu, že územní rozhodnutí nemůže pozbýt platnosti z důvodu zahájení realizace záměru.

Stanovisko žalovaného a osoby zúčastněné na řízení:

7. Žalovaný odkázala na vypořádání námítky nezastavení řízení, přerušování řízení a vlivu tohoto procesního postupu na žalobce na napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že opakované přerušování řízení není zákonem vyloučeno. Ohledně námítky neaktuálnosti územního rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce neuvedl, jaké konkrétní jeho zájmy byly dotčeny, jak je dotčeno jeho vlastnické právo, ani k jakým změnám podmínek a vztahů v území došlo. Ohledně vlivu realizace přeložky trakčního vedení na platnost územního rozhodnutí žalovaný odkázal na vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí.
8. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci nijak nevyjádřila.

Zjištění ze správního spisu:

9. Dne 30. 1. 2015 stavební úřad na žádost stavebníka rozhodl o umístění stavby „Residence Foerstrova“ pod č. 14/2015. Ohledně druhu a účelu umisťované stavby uvedl, že se jedná o *nový bytový dům s integrovaným občanským vybavením, včetně příjezdové komunikace, parkovacích ploch, pěších komunikací, přípojek, dešťové kanalizace, veřejného osvětlení a nezbytných přeložek staveb dopravní a technické infrastruktury*. Součástí posledně uvedeného byla přeložka trakčního stožáru trolejového vedení tramvajové dráhy č. 24/26 na ulici 28. října a přeložka trakčních kabelů tramvajové dráhy na ul. 28. října, obě ve vlastnictví Dopravního podniku Ostrava, a.s. Rozhodnutí obsahovalo poučení o jeho platnosti 2 roky ode dne nabytí právní moci. Právní moci nabylo dne 5. 3. 2015.
10. Dne 26. 1. 2017 požádal stavebník o prodloužení platnosti územního rozhodnutí č. 14/2015. Této žádosti stavební úřad vyhověl dne 22. 3. 2017 rozhodnutím č. 51/2017 a platnost prodloužil do 5. 3. 2019. Rozhodnutí o prodloužení platnosti nabylo právní moci 25. 4. 2017. Stavebník podal dne 23. 1. 2019 další žádost o prodloužení platnosti, které stavební úřad vyhověl dne 2. 8. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal mj. též žalobce odvolání. Rozhodnutí stavebního úřadu žalovaný zrušil dne 10. 1. 2020 s tím, že se má stavební úřad zabývat přeložkou trakčního vedení, která měla být realizována. Pokud tomu tak je, nemůže územní rozhodnutí „nikdy pozbyt platnosti“. Stavební úřad si vyžádal sdělení Dopravního podniku Ostrava, a.s., ze kterého vyplývá, že přeložka trakčních kabelů, která byla součástí územního rozhodnutí, byla realizována v rámci stavby „Oprava trakčních kabelů DPO na ulici 28. října v Ostravě“. Protože tak územní rozhodnutí nemůže pozbyt platnosti, stavební úřad řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, když žádost se stala bezpředmětnou.
11. Dne 28. 12. 2018 podal stavebník žádost o povolení stavby „Novostavba bytového domu Residence Foesterova“. Žádosti měla vady a ohledně jejich odstranění bylo stavebníkem opakovaně žádáno o přerušování řízení. Vzhledem k žalobním námitkám považuje soud za nezbytné zde zmapovat celý průběh odstraňování vad.
 - Stavební úřad vyzval stavebníka dne 4. 2. 2019 k odstranění nedostatků žádosti do 15. 5. 2019. Téhož dne přerušil řízení do 15. 5. 2019.
 - Stavebník dne 14. 5. 2019 požádal o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti o 60 dnů. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 22. 5. 2019. Lhůtu stanovil do 31. 7. 2019 a řízení do téhož data přerušil.
 - Dne 29. 7. 2019 stavebník opět požádal o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti o další 4 měsíce. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 14. 8. 2019. Lhůtu stanovil do 30. 11. 2019 a řízení přerušil do téhož data.
 - Stavebník dne 23. 12. 2019 opět požádal o prodloužení lhůty k odstranění nedostatků žádosti; žádost odůvodnil délkou řízení o povolení kácení dřevin, změny parkoviště tak, aby nezasahovalo do kořenového systému a délkou řízení o územním rozhodnutí. Požádal o prodloužení lhůty o dalších 6 měsíců. Následně žádost upravil tak, že žádá o přerušování řízení do 30. 6. 2020. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 27. 1. 2020 a přerušil řízení do 30. 6. 2020. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.
 - Stavebník dne 29. 6. 2020 požádal o přerušování řízení jednak pro odstraňování vad projektové dokumentace a s ohledem na zrušení rozhodnutí o prodloužení územního

rozhodnutí. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 16. 7. 2020 a řízení přerušil do 31. 12. 2020. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.

- Stavebník dne 23. 12. 2020 požádal o přerušení řízení do 1. 6. 2021 s ohledem na to, že na žádost investora došlo k úpravě bytového domu, což vedlo k nutnosti úpravy projektové dokumentace a novým stanoviskům. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 13. 1. 2021 a přerušil řízení do 1. 6. 2021. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.
 - Stavebník dne 31. 5. 2021 požádal o přerušení řízení do 1. 9. 2021 s ohledem na to, že na žádost investora došlo k úpravě bytového domu, což vedlo k nutnosti úpravy projektové dokumentace a novým stanoviskům. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 9. 6. 2021 přerušil řízení do 1. 9. 2021. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.
 - Dne 7. 7. 2021 doložil stavebník upravenou projektovou dokumentaci, plnou moc, plán kontrolních prohlídek a přílohy k územnímu.
 - Stavebník dne 7. 9. 2021 požádal o přerušení řízení do 31. 12. 2021 z důvodu odstranění vad projektové dokumentace. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 14. 10. 2021 a přerušil řízení do 30. 10. 2021. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.
 - Dne 15. 11. 2021 doložil stavebník opravenou projektovou dokumentaci a stanoviska dotčených orgánů.
 - Stavebník dne 30. 12. 2021 požádal o přerušení řízení do 31. 5. 2021 z důvodu odstranění vad projektové dokumentace. Dne 13. 1. 2022 stavebník doložil upravenou projektovou dokumentaci. Žádosti o přerušení stavební úřad vyhověl dne 19. 1. 2022 a přerušil řízení do 31. 5. 2022. Současně upozornil stavebníka na přetrvávající neodstranění vad žádosti.
 - Stavebník dne 28. 2. 2022 dodal opravenou stavební dokumentaci a dne 1. 3. 2022 požádal o obnovení přerušného řízení s tím, že již odstranil všechny vady žádosti, které mu byly vytknuty dne 4. 2. 2019.
 - Stavební úřad dne 21. 3. 2022 vyzval žalobce k odstranění nedostatků - doplnění podkladů (povolení k nakládání s vodami, stanoviska) do 30. 6. 2022 a řízení do téhož data přerušil.
 - Stavebník dne 22. 6. 2022 požádal o přerušení řízení do 31. 12. 2022 z důvodu vyřizování povolení k nakládání s vodami. Žádosti stavební úřad vyhověl dne 18. 7. 2022 přerušil řízení do 31. 12. 2022.
 - Stavebník dne 22. 12. 2022 požádal znovu o přerušení řízení do 31. 3. 2023 z důvodu vyřizování povolení k nakládání s vodami. Toto předložil dne 29. 12. 2022. Žádosti o přerušení řízení stavební úřad vyhověl dne 16. 1. 2023 přerušil řízení do 31. 3. 2023.
12. Dne 22. 2. 2023 požádal stavebník o obnovení přerušného řízení, když podle svého názoru předložil všechny požadované podklady a odstranil tak vady své žádosti.
13. Dne 15. 3. 2023 stavebník doložil další podklady.
14. Dne 20. 3. 2023 oznámil stavební úřad zahájení stavebního řízení s tím, že žádost byla kompletně doplněna dne 15. 3. 2023. Vyzval dotčené orgány a účastníky řízení k uplatnění námitek a stanovisek do 10 dnů od doručení oznámení.

15. Žalobce podal námitky směřující do procesního pochybení stavebního úřadu při opakovaném povolení přerušení řízení, které tak trvalo 4 roky. Má za to, že řízení mělo být zastaveno pro neodstranění vad žádosti ke dni 1. 12. 2019 a nemělo být přerušeno. Nesouhlasil ani s opakovaným přerušováním řízení a poukázal na to, že žádost o přerušení ze dne 22. 9. 2021 byla podána až poté, co uplynula doba, na kterou řízení bylo přerušeno. Tím došlo fakticky k prodloužení platnosti územního rozhodnutí č. 14/2015, bez možnosti žalobce na takové prodlužování reagovat. Nesouhlasil ani s tím, že přeložka trakčních kabelů představovala realizaci územního rozhodnutí, které tak nemůže pozbýt platnost, protože jde o stavbu, která nevyžaduje rozhodnutí o umístění stavby.
16. Stavební úřad rozhodl dne 15. 5. 2023 stavebním povolením, proti kterému podal žalobce odvolání, které obsahově odpovídalo dříve uplatněným námitkám. O odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím.

Posouzení žalobních námitek:

17. Žalobci nelze přisvědčit, že by se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou obligatorního zastavení řízení v případě neodstranění vad žádosti. Žalovaný svůj názor na tuto otázku v napadeném rozhodnutí vyslovil, když za stěžejní považoval to, že stavebník požádal o přerušení řízení, čemuž bylo nutné s ohledem na smysl tohoto ustavení vyhovět. Konečně, žalobce s argumenty žalovaného v žalobě polemizuje.
18. Lze naopak přisvědčit žalobci, že neodstranění podstatných vad žádosti, pokud brání dalšímu řízení, má za následek zastavení řízení. Tento důsledek vyplývá již ze samotného jazykového znění ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*. Nicméně, zastavení řízení není automatickým následkem neodstranění vad žádosti uplynutím lhůty pro jejich odstranění, který by správní orgán pouze formálně potvrdil, neboť lhůta pro odstranění vad není lhůtou prekluzivní, po jejímž marném uplynutí by vady odstranit nebylo možné. Při volbě procesního následku je naopak správní orgán povinen přihlídnout ke kontextu, znovu posoudit, zda nedostatky žádosti skutečně brání dalšímu řízení a zda je zastavení řízení zákonnou a správnou reakcí na vzniklou procesní situaci. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 139/2013-56 z 10. 9. 2014, *veřejná správa je službou veřejnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) a komunikace úřadu s účastníkem řízení má pomoci provést jej správním řízením tak, aby dosáhl svého záměru při dodržení požadavků právních předpisů. Ač procesní pravidla interakci mezi úředníkem a účastníkem formalizují, nejsou účelem samy o sobě a jejich uplatňování je primárně cestou, nikoli cílem. Pochopitelně je zapotřebí bránit neúměrnému prodlužování řízení liknavým přístupem účastníků například i stanovováním lhůt pro splnění povinností a trváním na jejich dodržování, avšak toto formálně správné počínání by nemělo zastínit skutečný účel celého řízení o žádosti*.
19. Uvedené implicitně vyplývá i z žalobcem dovolávaného rozsudku zdejšího soudu č. j. 22 A 99/2014-45 z 11. 2. 2016, ve kterém se soud zabýval splněním předpokladů pro zastavení řízení se závěrem, že tyto splněny nebyly. V tehdy posuzované věci totiž de facto došlo k rozhodnutí věcnému, ovšem formou rozhodnutí procesního, což ve svém důsledku vedlo k podstatnému zkrácení procesních práv tehdejšího žalobce, který neměl právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout jejich doplnění, navrhnout další důkazy.
20. V nyní posuzované věci stavebník neodstraní vady své žádosti, jak byl vyzván dne 4. 2. 2019, ve stanovené lhůtě do 30. 11. 2019. Byl tak splněn první předpoklad zastavení řízení,

vyplývající z citovaného § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy neodstranění vad žádosti v určené lhůtě. I kdyby byly splněny další předpoklady, tedy že šlo o vady podstatné, které brání pokračování v řízení, byl žalovaný vždy povinen zvážit, zda správným následkem na neodstranění vad žádosti je zastavení řízení nebo vyhovění žádosti žalobce o přerušování řízení. Žalovaný dal přednost přerušování řízení, když přihlédl k probíhajícímu řízení o kácení dřevin a v důsledku toho nutnosti změny projektové dokumentace.

21. Krajský soud se s tímto postupem žalovaného ztotožňuje.
22. Přerušování řízení upravuje § 64 odst. 2 správního řízení, *v řízení o žádosti přerušit správní orgán řízení na požádání žadatele*. Ani přerušování řízení není automatickým následkem žádosti žadatele, byť uvážení správního orgánu o této žádosti je omezené, což vyplývá z jazykového znění citovaného ustanovení a potvrzuje je i judikatura správních soudů. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 62 A 163/2017-76, uvedl, že *povinnost správního orgánu přerušit řízení podle § 64 odst. 2 správního řádu z roku 2004 není automatická a neomezená. Řízení o dodatečném povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 se nepřerušuje, byť by o to žadatel požádal, pokud je žádost odůvodňována toliko možnou budoucí změnou právního rámce, který v době vedení řízení o dodatečném povolení stavby její dodatečné povolení neumožňuje, a to tím spíše, jde-li o změnu, jejíž proces eventuelního přijetí je teprve v rané fázi*. Krajský soud v Brně tedy připustil možnost nepřerušit řízení s ohledem na některé situace, kdy příkladem uvedl situaci nemožnosti vyhovění žádosti. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 267/2010-36 ze dne 19.1.2015, který se zabýval otázkou, zda v jím posuzované věci bylo na místě řízení zastavit nebo přerušit na žádost, se závěrem, že zastavit: *Podle § 64 odst. 2 správního řádu je správní orgán v zásadě povinen řízení o žádosti na návrh žadatele přerušit; tato povinnost však nemůže být vykládána mechanicky, ale v souladu se svým účelem, tj. umožnit žadateli „přestávku“ v řízení a poté z jeho popudu opět v řízení pokračovat. V projednávaném případě nebyl dán reálný důvod pro přerušování řízení; nebylo třeba k žádosti doplňovat další náležitosti, neboť správní orgán zjistil skutečnost, která dle § 51 odst. 3 správního řádu znemožňovala žádosti vyhovět*.
23. V nyní posuzované věci stavebník vysvětlil, proč se mu nepodařilo odstranit vady své žádosti včas; důvody neodstranění leží v jiném řízení, nejde tedy o jeho liknavost. Vady přitom nebyly charakteru, že by žádosti o stavební povolení nebylo zásadně možné vyhovět, jak tomu bylo v případě posuzovaném Krajským soudem v Brně. Z ničeho nevyplývá, že by důvod neodstranění vad byl jiný, než stavebník uváděl, tedy že by šlo o obcházení zákona, zejména že by usiloval o prodloužení platnosti územního rozhodnutí mimo daný zákonný proces. Současně požadované přerušování řízení mohlo vytvořit účinnou přestávku v řízení pro odstranění vad, k čemuž nakonec i vedlo. Pravidlo přerušování řízení na žádost žadatele sice není „automatismem“, ale je koncipováno jako pravidlo obecné, ze kterého jsou přípustné výjimky, ty je však nutno vždy vykládat restriktivně. Za situace, kdy jiný důvod žádosti o přerušování řízení, než stavebníkem uváděný, neplyne ze spisu a ani není konkrétně a doloženě tvrzen žalobcem, ani zde není zjištěna žádná skutečnost znemožňující žádosti vyhovět, krajský soud považuje postup správních orgánů za zákonný i věcně správný.
24. I kdyby tomu tak nebylo a správní orgány by se dopustily procesního pochybení, pak otázkou je, jak toto pochybení zasáhlo do práv žalobce.
25. Žalobce tvrdí, že pokud by stavební úřad řízení o žádosti o stavební povolení zastavil, nebylo by možné žádost podat znovu z důvodu skončení platnosti územního rozhodnutí. Podle žalobce tak bylo zasaženo do jeho práv, neboť nemohl v řízení o územním rozhodnutí

uplatnit práva jako účastník řízení a byl v legitimním očekávání, že v jeho blízkosti bude povolena pouze stavba, která byla pravomocně umístněná.

26. Předpokladem úspěchu žádost o stavební povolení je existence platného územního rozhodnutí, které předmětnou stavbu umísťuje (§ 93 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., dále jen stavební zákon“). Tak tomu bylo i v nyní posuzované věci, kdy stavebník podal žádost dne 28. 12. 2018 a územní rozhodnutí č. 14/2015 bylo v té době platné do 5. 3. 2019. Jak vyplývá z § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, územního rozhodnutí musí být platné pouze ke dni podání žádosti o stavební povolení, nikoliv ke dni pravomocného rozhodnutí o stavebním povolení, což opakovaně potvrdila judikatura. A to bez ohledu na to, jak dlouho stavební řízení bude trvat. Lze citovat rozsudek NSS č. j. 4 As 12/2018 [37] *Pro zachování platnosti územního rozhodnutí tedy postačí, je-li v době jeho platnosti podána žádost o stavební povolení a toto stavební povolení také následně, nerozhodno kdy, nabude právní moci. Teprve v případě, že by se stavební povolení nestalo v budoucnu pravomocným, územní rozhodnutí by v podstatě „zpětně“ pozbylo platnosti k poslednímu dni doby, na niž byla jeho platnost podle § 93 odst. 1 stavebního zákona stanovena. Nakonec zbývá dodat, že ke shodnému výkladu § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona se Nejvyšší správní soud přiklonil již v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 47/2017 - 48 (srov. zejména jeho odst. [37]).*
27. Obdobně se vyslovil NSS v rozsudku 2 As 134/2019: [38] *Krajský soud vyhodnotil územní rozhodnutí ze dne 12. 11. 2010, jež nabylo právní moci dne 22. 4. 2011, jako platné. Jak uvedl, dnem právní moci počala podle § 93 odst. 1 stavebního zákona běžet doba 2 let jeho platnosti, která skončila dne 22. 4. 2013. V souladu s § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona územní rozhodnutí nepozbylo platnosti, neboť v době jeho platnosti (dne 6. 8. 2012) podal stavebník žádost o stavební povolení a následně bylo vydáno pravomocné stavební povolení (stavebník tedy nemusel žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, jak stěžovatelka uváděla). Není tedy důvodná námitka stěžovatelky, že by se krajský soud otázkou platnosti územního rozhodnutí nezabýval. Pokud stěžovatelka uvedla, že se v roce 2017 nelze dovolávat územního rozhodnutí, jež vyšlo z projektové dokumentace roku 2008, tato námitka nemůže být bez dalšího opodstatněná. Platné územní rozhodnutí bylo konzumováno stavebním povolením (k jeho platnosti níže), přičemž došlo-li k realizaci stavby v rozporu s těmito rozhodnutími, tento rozpor (a jeho dodatečné povolení) byl právě předmětem řízení podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Dodatečné povolení těchto změn stavby pak v tomto rozsahu nahrazuje původní územní rozhodnutí.*
28. V posuzované věci žádost o stavební povolení, které bylo vyhověno, konzumovala územní rozhodnutí. Povolená stavba tedy měla platné územní rozhodnutí. Ani dlouhé stavební řízení samo o sobě nevede k zániku platnosti územního rozhodnutí a jeho opakované posouzení se nevyžaduje. Přerušování stavebního řízení tedy zásadně do práv žalobce zasáhnout nemohlo, neboť záměr byl z hlediska jeho umístění posouzen. Žalobce v žalobě žádné konkrétní změny v území, které by bylo nutno zohlednit, netvrdil, pouze obecně tyto předpokládal. Nicméně bez existence konkrétních změn, které by vylučovaly stavbu umístit nebo by jejich charakter byl zjevně natolik zásadní, že by vyžadovaly nové posouzení, a jejichž nezohlednění by zasahovalo do žalobcových práv, nelze ani jakkoliv shledat zásah do práv žalobce přerušením stavebního řízení. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
29. Uvedené platí i o námitce nezákonnosti opakovaného přerušování řízení. Ani z § 111 odst. 3 stavebního zákona, ani z § 64 správního řádu, nevyplývá zákonné omezení opakovaného přerušování řízení. Žalobce i v tomto případě nezákonnost přerušování řízení dovozoval z „obcházení“ územního řízení, nicméně ani zde netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, žádné

konkrétní změny v území, které by umístění stavby vylučovaly a které by současně konkrétně zasáhly do jeho práv. Ani tato žalobní námitka tedy důvodná není.

30. Co se týká vytýkané nesprávnosti vypořádání žalobcovy odvolací námitky žalovaným tak, že jde o námitku do územního řízení, nikoliv stavebního, krajský soud obecně připouští, že nemožnost uplatnit konkrétní územní námitky z důvodu nezákonného opakovaného přerušení stavebního řízení, by mohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Nicméně i zde žalobce žádné takové konkrétní tvrzené změny v území a jejich nevypořádání netvrdil, jeho námitky jsou obecné a v podstatě spekulativní. Ani tato námitka není tedy důvodná.
31. Žalobce namítl nesprávnost závěru o vlivu přeložky trakčního vedení na platnost územního rozhodnutí. Tato námitka však přesahuje předmět tohoto soudního řízení, kterým je přezkum rozhodnutí ve stavebním řízení, nikoliv řízení o umístění stavby. Jak vyplývá ze spisu, spor o vliv realizace přeložky trakčního vedení byl veden v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (viz odstavec 10 tohoto rozsudku). Žalobní námitka tedy není důvodná. Krajský soud jen pro úplnost opakuje, že žádost o stavební povolení posuzovaného záměru stavebník podal v době, kdy mu pro stavbu svědčilo platné územní rozhodnutí, a následná realizace trakčního vedení je pro posouzení splnění podmínky existence platného územního rozhodnutí pro povolení stavby podle § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona bez významu.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

32. Soud neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek, žaloba tak není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
33. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, kterému v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 3. června 2025

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu